

РЕШЕНИЕ

№ 20310

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **4635** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 във вр.с чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. А. Л. М., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 87Х/17.03.2026 г., издадено от интервюиращ орган на ДАБ, с което не е допусната последваща молба на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ УП-34007/25.02.2026 г.

С жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение, като се твърди, че същото е немотивирано и постановено в противоречие с административнопроизводствените правила и материалния закон. Жалбоподателят оспорва извода, че последваща му молба е недопустима за производство по предоставяне на международна закрила. Настоява, че са налице нови обстоятелства относно държавата му по произход. Оплаква се, че административният орган не е извършил задълбочена преценка на изложените факти. Моли Съда да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган с указания за разглеждане на последващата молба на жалбоподателя по общия ред в производство за международна закрила. В с.з. жалбоподателят се явява лично, представителят е редовно призован, не се явява.

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ, в с.з. не изпраща представител, но чрез юк.Д. е подал писмена защита, с която оспорва жалбата, взема становище за нейната неоснователност и моли тя да бъде отхвърлена.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

За първи път С. А. Л. М., гражданин на С., [дата на раждане] етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение – женен, е поискал закрила с молба вх.№ 2547/19.08.2024 г., по която в постановено Решение № 3313/07.05.2025 г. на Председателя на ДАБ. Със същото на чужденеца е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е обжалвано пред Административен съд-Хасково, който с Решение № 6144 от 26.06.2025 г., постановено по адм.дело № 1189/2025 г., е отхвърлил жалбата. Съдебният акт е обжалван с касационна жалба пред Върховния административен съд, който с Решение № 9717 от 14.10.2025 г. го е оставил в сила. Така Решение № 3313/07.05.2025 г. на Председателя на ДАБ е влязло в сила на 14.10.2025 г.

По време на предходното производство с молителя е проведено интервю, в което той е заявил, че до напускането на С. е живял в [населено място], обл.Д. Ал Зор, там живеят майка му, баща му, седемте му братя и двете му сестри. Един от братята му е в Германия. Молителят е напуснал С. нелегално на 29.05.2024 г., като останал около два месеца в Турция. Преминал в България нелегално на 28.07.2024г. Не бил арестуван или осъждан. Не сочи да е имал проблеми заради етническа или религиозна принадлежност или с официалната власт, не е участвал в религиозна организация, не членувал в политическа партия или въоръжена групировка. Не е служил в армията, не бил търсен, но очаквал. Спрямо него не е било оказвано насилие или отправяни заплахи. Напуснал С. заради войната и икономическото положение, нямало храна, работа, стабилност и сигурност. Подал е молба за закрила в България, защото е мирна, спокойна и се надява да се събере със семейството си.

На 25.02.2026 г. е подадена последващата молба за предоставяне на международна закрила, в която молителят е посочил, че са налице нови обстоятелства относно личното му положение и държавата му на произход. Посочил е, че в С. съществува реална опасност от тежки посегателства върху живота и сигурността му, тъй като в родното му [населено място] е станало убийство, в което участвали неговите братя, поради което жалбоподателят не може да се завърне там. Изпитвал опасения за живота и сигурността си.

С обжалваното Решение № 87Х/17.03.2026 г. интервюиращият орган, на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ е отказал да допусне за разглеждане по същество последваща молба за закрила, като е основал отказа си с чл.13, ал.2 от закона - подадена последваща молба, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Интервюиращият орган е обсъдил бежанската история на чуждия гражданин, анализирал я е в светлината на актуалната обстановка в С., като е изложил мотиви, обосноваващи крайния му извод, че молителят не сочи нови релевантни обстоятелства за своята бежанска история и за държавата си по произход.

По делото бяха приети следните писмени доказателства:

От ответника беше представена справка за актуалната обществено- политическа обстановка в С. към м.април 2026 г.

От ОД на МВР – С. З. беше представено заверено копие на Предложение № 5377р-2241/03.08.2024 г. за налагане на ПАМ.

По реда на чл.176 ГПК жалбоподателя направи изявление, в което сподели, че е дошъл в България да търси закрила. В С. е имал проблеми, изразяващи се в кръвна вражда между два клана. Цялото му семейство било заплашвано, защото брат му бил намушкан от другия клан. Свадата започнала през 2019 г. от брат му и момчета от другата страна. След този случай семейството му избягало в Л. и Турция. Жалбоподателят напуснал страната си през 2023 г., минал

през Турция, където останал около осем месеца, като не е работил. Неговият брат му изпращал средства от Л.. Има друг брат в Германия, поддържа връзка с него. Иска да остане в България, иска да се развива в строителството, тъй като е бил бояджия.

При така установеното от фактическа страна Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено на молителя на 24.03.2026 г., жалбата е подадена на 27.03.2026 г. с вх.№ 10628, като срокът е спазен с оглед разпоредбата на чл.60, ал.6 ГПК, и при наличието на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Актът е постановен в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му, поради което отговаря на изискванията на закона.

Производството е по реда на чл.76б ЗУБ, уреждащ специалната процедура по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила. Подадената от С. А. Л. М. молба е последваща по смисъла на § 1, т.6 от ДР на ЗУБ, тъй като преди депозирането ѝ е било налице влязло в сила решение на Председателя на ДАБ, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Нормата на чл.76б ЗУБ регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл.33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл.33, § 2, б.“г“ държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Разпоредбите на чл.76а-76в ЗУБ транспонират изискванията на чл.40-42 от Директива 2013/32/ЕС и въвеждат механизъм за предварителен контрол за допустимост на последващите молби. Съгласно чл.76а ЗУБ преди разглеждането по същество се извършва преценка по чл.13, ал.2 относно наличието на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на чужденеца или за ситуацията в държавата му по произход. В чл.76б, ал.1 ЗУБ законодателят е възложил тази преценка на интервюиращ орган, който в 14-дневен срок от подаване на последващата молба, въз основа единствено на представените писмени доказателства и без провеждане на лично интервю, постановява решение за допускане или недопускане на молбата до производство за предоставяне на международна закрила. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

Съдът намира, че в случая административният орган не е нарушил чл.13, ал.2 ЗУБ, тъй като в нея не се съдържат изисквания по отношение на представените от чужденеца доказателства, а преценката за допустимостта се свежда до това дали е налице позоваване на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, като именно тези доказателства удостоверяват, че обстоятелствата са нови. Тяхната доказателствена сила и относимост е подложена на анализ, но именно в контекста на изследване критериите за допустимост на последващата молба.

Последващата молба за закрила е обоснована с нови обстоятелства, свързани с влошена обстановка в страната на произход на молителя. В тази връзка е представен документ, изходящ от кмета на [населено място]. Същият обаче не дава основание молбата за закрила да бъде повторно разгледана по същество. Това е така, защото писмото представлява преразказ на факти, с което разкрива белезите на писмени свидетелски показания, които са недопустими в българския

процесуален закон.

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл.40, § 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, § 2, б.“г“ от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл.40, § 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут. Според тълкуването на СЕС, предоставено в т.58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело C-563/22: чл.40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл.12, § 1, б.“а“, изр.второ от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

Съдът намира, че правилно в хода на проведеното административно производство интервюиращият орган е изяснил обстоятелствата във връзка с общественно-политическата обстановка в С..

Съгласно направена справка от Съда в общодостъпни източници, се установява, че в края на 2025 г. и началото на 2026 г. кюрдите са загубили ключови позиции в А. /провинция Х./, отстъпвайки територии на сирийската армия и подкрепяните от Турция сили. Видно е от оспореното решение, че в С. не се наблюдава съществена промяна в общественно- политическия живот в страната след свалянето на режима на Б. А., която да оказва негативно въздействие върху гражданите. Тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни. От информацията става ясно, че смяната на властта не е довела до налагане или прилагане на смъртни наказания или екзекуции, или на изтезания, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилни лица поради безогледно насилие. Напротив, засега тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни. Съобщава се за редица страни, сред които САЩ, Великобритания, Франция, Катар, които осъществяват контакти с новата власт, като е налице явно изразяване на воля на редица водещи държави по света за установяване на трайни отношения с новите лидери на страната по произход на жалбоподателя. В редица източници се появиха и данни, че от страна на Турция е направено изявление за превръщането на С. в стабилна и мирна страна, в полза на всички в региона, вкл. и на САЩ, и Европа, които нямат интерес от разделена С.. От изявленията на лидерите на водещите държави в света се формира обща цел борбата срещу тероризма и справяне с тежката хуманитарна криза. На фона на тези новини от редица медии се съобщава и за военната намеса в С. от страна на И.. Действително, И. преследва цел - да раздели населението, за да отслаби С., като се намесва и в отделни конфликти между малцинствени групи, на която цел обаче се противопоставят страните

от Залива, както и САЩ, които искат да запазят С. стабилна и обединена и при възможност да предотвратят т.нар. “прокси“ конфликти. В допълнение следва да бъде посочено, че към настоящия момент се водят преговори между И. и С., чиято оценка е по-скоро положителна, в посока да се постигне споразумение за сигурност.

При това не представляват въоръжен вътрешен или международен конфликт спорадичните сблъсъци в райони на С., за които сочат справките, вкл. и атентатите, престъпността и други дейности на насилие, за които има данни, тъй като те не биха могли да се определят по своя териториален обхват, характер и интензитет като представляващи самостоятелно основание за допустимост на молбата на жалбоподателя, вкл. и с оглед бежанската му история. Съществуването и действието на различни въоръжени групировки на територията на С., вкл. и на “Ислямска държава“, не е ново обстоятелство, тъй като за това има данни и преди напускането на молителя на страната по произход. Последвалите събития след идването на молителя в България имат по-скоро положителни последици, като макар и ситуацията да остава сложна, на още по-голямо основание тя не би засегнала негативно молителя, съответно – не е налице основание за допускане на молбата му до производство за предоставяне на международна закрила.

Към началото на 2026 г. става ясно, че завърналите се сирийски бежанци са 1 275 882, като има данни и за около 1 955 090 вътрешно разселени лица. В справката на ДАБ е анализирано поведението на ВКБООН, вкл. по отношение защита интереса на сирийския народ, полагане на усилия за икономическото възстановяване на страната, подобряване на здравеопазването и образованието, оказване на подкрепа при завръщането на милиони бежанци от гражданския конфликт в С.. В този смисъл не се доказва твърдението на жалбоподателя, че няма доброволни завръщания в страната по произход. Дори и да се приеме, че някои от сирийците не са се завърнали доброволно, не става ясно как това оказва влияние върху личното положение на молителя, като на още по-голямо основание не представлява ново обстоятелство по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ.

ВКБООН подкрепя 605 завърнали се бежанци с логистична и транспортна подкрепа от граничния контролно-пропускателен пункт “Д.“ и на автогарите “С.“ и “С.“ след контролно-пропускателните пунктове “Б. ал Хава“ и Ал Салама до различни дестинации, включително Х., Х., И., А. и Провинция Д. (R. D.). ВКБООН и Световната продоволствена програма раздават готови за консумация хранителни кошници и високоенергийни бисквити на 755 завърнали се лица на транзитните автогари в И. и А.. Предоставянето на парична помощ за завърналите се сирийски бежанци продължава, като 36 350 домакинства (116 675 души) са получили субсидии за завръщане, които да им позволят да покрият непосредствените си потребности. Възстановяването на повредени по време на конфликта къщи с цел осигуряване на завърналите се лица и на приемащите общности безопасно и достойно жилище, напредва в различни провинции, включително Д., където са възстановени 109 повредени къщи, Д. ал Зор (възстановени 163 къщи), К. М. в Л. (възстановени 100 къщи) и А. (възстановени 300 къщи). Правни услуги са предоставени по множество канали, за да се отговори на потребностите на завърналите се бежанци, свързани с гражданските документи и правните въпроси. Както и през предходните седмици, доброволните връщания на сирийци от Турция продължават в провинциите и през седем гранични пункта: “Д.“/ “Б. ал Хава“, “Я. “К.“, “О. “/“Б. ал Салама“, “К.“ “Д.“ и “А.“/ “Тел А.“, както и “Зейтиндали“, “Д.“ и “Ч.“/“Ал Рай“, които са отворени отново за проекта VolRep. Понастоящем ВКБООН наблюдава връщанията на 425 000 сирийци в 23 офиса на Провинциалната дирекция “Управление на миграцията“ (Provincial D. of M. M., PDMM) в 22 турски провинции и на шест гранични пункта в югоизточната част на страната. ВКБООН присъства и на летищата “И.“ и “С. Г.“ в И., както и на летище “Е.“ в А.. Доброволните връщания от центровете за временно настаняване “А. С.“ и “М.“ също се наблюдават ad hoc, когато турските власти поканят представители на ВКБООН. Основните причини за завръщане на сирийците остават непроменени с течение на времето, като най-често посочваните са политическите развития, подобрената сигурност и събирането на семействата. Други причини включват носталгия,

трудности при достъпа до жилище, възстановяване на собствеността, ограничена хуманитарна помощ и необходимост от работа. Повечето завърнали се лица се насочват към провинции в С. С., като А., И., Д. и Х. са сред най-честите дестинации.

Не се изтъкват обстоятелства от категорията на посочените в чл.9, т.1 и 2 ЗУБ, поради което предоставените данни следва да бъдат коментирани в светлината на обстоятелствата по чл.9, т.3 ЗУБ.

Няма спор, че цялостната обстановка по линия на сигурността в С. е нестабилна и перспективите за нейното подобряване са предпазливи, но внимателният анализ на събраните данни не обосновава наличието на предпоставките по чл.9 ЗУБ във вр.с чл.15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в чл.15, б. “в“ от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, чл.15, б.“в“ от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с чл.2, б.“д“ от същата, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Макар Директива 2004/83/ЕО да е отменена, текстът на чл.15 от последната съответства на чл.15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на СЕС, е запазило своето значение.

От приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си.

От публично достъпните данни се установява, че през месец януари 2026 г. сирийското правителство и кюрдските Сирийски демократични сили са сключили споразумение, поставящо началото на примирие и интеграция на кюрдските райони и сили в структурите на държавата. Поставено е началото на търсена устойчивост и гарантиране на сигурността в северните и североизточните райони на страната, където живее това етническо малцинство. Данните за актуалната ситуация в С., която Съдът възприема от публикуваната от БТА информация, сочат, че четиридневното споразумение за прекратяване на огъня между сирийското правителство и кюрдските сили, което изтече тази вечер, е удължено с 15 дни, по съобщение на сирийското министерство на отбраната, цитирано от Р.. Удължаването е било решено с цел да се подкрепи операцията на САЩ за прехвърляне на затворници от “Ислямска държава“ от С. в И., е казано в изявление на министерството. Предвожданиите от кюрдите Сирийски демократични сили (С.) са обявили, че споразумението е постигнато чрез международно посредничество и че “диалогът с Д. продължава“. Сирийската армия е обявила във вторник, 20 януари, ново четиридневно прекратяване на огъня с кюрдските сили, след като предишното споразумение се провали. Сирийските демократични сили са се изтеглили от големи райони в С. и Източна С., като са ги отстъпили на сирийските правителствени сили. В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на групировката “Х. Т. аш Ш.“ за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части има спорадични сблъсъци и локални нарушения не следва

насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В страната е даден ход на помирителни процеси, реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес. Регистрирани са случаи на насилие, но тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на СЕС по дело С-465/07. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Отделно от горното, съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършена от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не се установяват данни за наличие на въоръжен конфликт, който да представлява риск за живота на цивилното население, поради безогледно насилие. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че “колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила“. От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на молителя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на кандидата или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор за наличието на материалноправните предпоставки по чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Преклудирани са тези факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

Преклудирани са въпросите, свързани с военната служба на молителя – те са обсъдени в първото административно производство. Наред с това в С. е премахната задължителната военна служба и е създадена армия от доброволци, като следва да се допълни и, че в общодостъпните източници не се съдържат данни за новобранци от сирийската армия, които биват изпращани в конфликтни зони, където се водят военни действия. Отделно, по делото няма данни да се е променил етническият състав в С., конкретно араби и кюрди, така че за първи път едва в последващата молба молителят да сочи евентуално възникване на конфликти и каквито и да е било отношения между него като арабин и кюрдите в района.

В допълнение Съдът констатира, че в предложението рег.№ УРИ 5377р-2241-03.08.224 г., послужила за издаването на Заповед УРИ 5377з-542/03.08.2024 г. от ОД на МВР-С. З. за налагане на ПАМ-Връщане, е отразена констатацията, че чуждият гражданин, отговарящ на профила на нелегален мигрант, е влязъл в страната без документи за самоличност, с помощта на трафикант, като е заявил цел на влизането – емиграция към държави-членки на ЕС.

Следва да се отчете фактът, че самото лице споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплахата за живота му в С., но те са с криминален произход, основани на междуплеменни междубоности и на това основание се намират извън предметния обхват на ЗУБ.

Що се касае до становището относно връщане в С., дадено от ВКБООН през декември 2024 г., с което Съдът е служебно запознат, но счита, че представената в настоящото производство справка за актуалната обществено-политическа обстановка в С. е по-актуална от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е “до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предполага отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Л. М., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 87Х/17.03.2026 г., издадено от интервюиращ орган на ДАБ, с което не е допусната последваща молба на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх. № УП-34007/25.02.2026г. Решението е окончателно.

СЪДИЯ: